

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 10ης Ιουλίου 2019*

«Προδικαστική παραπομπή – Χώρος ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης – Κανονισμός (ΕΕ) 1215/2012 – Διεθνής δικαιοδοσία σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις – Αποκλειστική διεθνής δικαιοδοσία – Άρθρο 24, σημεία 1 και 5 – Διαφορές σχετικές με εμπράγματα δικαιώματα επί ακινήτων και με την εκτέλεση αποφάσεων – Διαδικασία δικαστικού πλειστηριασμού ακινήτου – Ανακοπή κατά της διανομής του προϊόντος του εν λόγω πλειστηριασμού»

Στην υπόθεση C-722/17,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Bezirksgericht Villach (ειρηνοδικείο Villach, Αυστρία) με απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 2017, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 27 Δεκεμβρίου 2017, στο πλαίσιο της δίκης

Norbert Reitbauer,

Dolinschek GmbH,

B.T.S. Trendfloor Raumausstattungs-GmbH,

Elektrounternehmen K. Maschke GmbH,

Klaus Egger,

Architekt DI Klaus Egger Ziviltechniker GmbH

κατά

Enrico Casamassima,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J.-C. Bonichot, πρόεδρο τμήματος, C. Toader (εισηγήτρια), A. Rosas, L. Bay Larsen και M. Safjan, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: E. Tanchev

γραμματέας: D. Dittert, προϊστάμενος μονάδας,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 16ης Ιανουαρίου 2019,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- ο N. Reitbauer, η Dolinschek GmbH, η B.T.S. Trendfloor Raumausstattungs-GmbH, η Elektrounternehmen K. Maschke GmbH, ο K. Egger και η Architekt DI Klaus Egger Ziviltechniker GmbH, εκπροσωπούμενοι από τον G. Götz, Rechtsanwalt,
- ο E. Casamassima, εκπροσωπούμενος από τον H. Walder, Rechtsanwalt,
- η Πορτογαλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους L. Inez Fernandes, M. Figueiredo και P. Lacerda,
- η Ελβετική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον M. Schöll,
- η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από την M. Heller και τον M. Wilderspin,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 3ης Απριλίου 2019,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 24, σημεία 1 και 5, του κανονισμού (ΕΕ) 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2012, L 351, σ. 1).
- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ, αφενός, των Norbert Reitbauer, Dolinschek GmbH, B.T.S. Trendfloor Raumausstattungs-GmbH, Elektrounternehmen K. Maschke GmbH, Klaus Egger και Architekt DI Klaus Egger Ziviltechniker GmbH (στο εξής: N. Reitbauer κ.λπ.) και, αφετέρου, του Enrico Casamassima, κατοίκου Ιταλίας, σχετικά με ανακοπή κατά της διανομής του προϊόντος δικαστικού πλειστηριασμού ακινήτου ευρισκόμενου στην Αυστρία.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης.

- 3 Οι αιτιολογικές σκέψεις 15, 21 και 34 του κανονισμού 1215/2012 έχουν ως εξής:
«(15) Οι κανόνες περί διεθνούς δικαιοδοσίας θα πρέπει να παρουσιάζουν υψηλό βαθμό προβλεψιμότητας και να βασίζονται στην αρχή της γενικής δωσιδικίας της κατοικίας του εναγομένου. Η δωσιδικία αυτή θα πρέπει να ισχύει πάντοτε, εκτός από μερικές συγκεκριμένες περιπτώσεις όπου το επίδικο αντικείμενο ή η αυτονομία των διαδίκων δικαιολογεί άλλο συνδεδετικό στοιχείο. Η κατοικία των νομικών προσώπων πρέπει να καθορίζεται αυτοτελώς ώστε να αυξάνεται η διαφάνεια των κοινών κανόνων και να αποφεύγονται οι συγκρούσεις δικαιοδοσίας.

[...]

- (21) Για λόγους αρμονικής απονομής της δικαιοσύνης θα πρέπει να ελαχιστοποιηθεί η πιθανότητα παράλληλης εκδίκασης μιας υπόθεσης και να αποφεύγεται η έκδοση ασυμβιβάστων αποφάσεων σε διαφορετικά κράτη μέλη. Θα πρέπει να προβλεφθεί σαφής και αποτελεσματικός μηχανισμός

για την επίλυση των περιπτώσεων εκκρεμοδικίας και συνάφειας και για την αποφυγή προβλημάτων που απορρέουν από τις διαφοροποιήσεις στα κράτη μέλη ως προς τον χρόνο από τον οποίο μια υπόθεση θεωρείται ότι εκκρεμεί. Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού θα πρέπει να καθορισθεί ο χρόνος αυτός αυτοτελώς.

[...]

(34) Θα πρέπει να διασφαλισθεί η συνέχεια μεταξύ της σύμβασης [της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 1982, L 388, σ. 1)], του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 44/2001 [του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2001, L 12, σ. 1),] και του παρόντος κανονισμού, και γι' αυτό το σκοπό θα πρέπει να προβλεφθούν μεταβατικές διατάξεις. Η ίδια ανάγκη συνέχειας ισχύει και όσον αφορά την ερμηνεία των διατάξεων από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης της σύμβασης των Βρυξελλών του 1968 και των κανονισμών που την αντικατέστησαν.»

4 Στο κεφάλαιο II του εν λόγω κανονισμού, το οποίο φέρει τον τίτλο «Διεθνής δικαιοδοσία», περιλαμβάνεται μεταξύ άλλων το τμήμα 1, με τίτλο «Γενικές διατάξεις», και το τμήμα 2, με τίτλο «Ειδικές δικαιοδοσίες». Το άρθρο 4, παράγραφος 1, το οποίο περιλαμβάνεται στο εν λόγω τμήμα 1, ορίζει τα εξής:

«Με την επιφύλαξη των διατάξεων του παρόντος κανονισμού, τα πρόσωπα που έχουν την κατοικία τους στο έδαφος κράτους μέλους ενάγονται ενώπιον των δικαστηρίων αυτού του κράτους μέλους, ανεξάρτητα από την ιθαγένειά τους.»

5 Το άρθρο 7 του εν λόγω κανονισμού έχει ως εξής:

«Πρόσωπο που έχει την κατοικία του σε κράτος μέλος μπορεί να εναχθεί σε άλλο κράτος μέλος:

- 1) α) ως προς διαφορές εκ συμβάσεως, ενώπιον του δικαστηρίου του τόπου όπου εκπληρώθηκε ή οφείλει να εκπληρωθεί η [επίδικη] παροχή·
β) για τους σκοπούς της εφαρμογής της παρούσας διάταξης, και εφόσον δεν συμφωνήθηκε διαφορετικά, ο τόπος εκπλήρωσης της επίδικης παροχής είναι:
  - εφόσον πρόκειται για πώληση εμπορευμάτων, ο τόπος του κράτους μέλους όπου, δυνάμει της σύμβασης, έγινε ή έπρεπε να γίνει η παράδοση των εμπορευμάτων,
  - εφόσον πρόκειται για παροχή υπηρεσιών, ο τόπος του κράτους μέλους όπου, δυνάμει της σύμβασης, έγινε ή έπρεπε να γίνει η παροχή των υπηρεσιών·

[...].»

6 Κατά το άρθρο 24, σημεία 1 και 5, του ίδιου κανονισμού:

«Τα ακόλουθα δικαστήρια κράτους μέλους έχουν αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η κατοικία των διαδίκων:

- 1) σε υποθέσεις εμπραγμάτων δικαιωμάτων επί ακινήτων και μισθώσεων ακινήτων, τα δικαστήρια του κράτους μέλους της τοποθεσίας του ακινήτου.

[...]

- 5) σε δίκες που έχουν ως αντικείμενο την αναγκαστική εκτέλεση αποφάσεων, τα δικαστήρια του κράτους μέλους εκτέλεσης της απόφασης.»

Το αυστριακό δίκαιο

Ο ΕΟ

- 7 Από τα άρθρα 209 έως 212 του Exekutionsordnung (αυστριακού κώδικα αναγκαστικής εκτέλεσης, στο εξής: ΕΟ) προκύπτει ότι η διανομή του προϊόντος αναγκαστικού πλειστηριασμού ακινήτου πρέπει να αποτελέσει αντικείμενο επ' ακροατηρίου συζήτησης. Για τον σκοπό αυτόν, οι δανειστές καλούνται να αναγγείλουν και να αποδείξουν εγγράφως τις απαιτήσεις τους επί του πλειστηριάσματος. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, εξετάζονται η ακρίβεια και η κατάταξη των απαιτήσεων.
- 8 Στο πλαίσιο της διαδικασίας διανομής του προϊόντος του αναγκαστικού πλειστηριασμού, οι πιστωτές και ο οφειλέτης δύνανται να προβάλουν ενστάσεις, σύμφωνα με το άρθρο 213 του ΕΟ, κατά της συνεκτίμησης ορισμένων απαιτήσεων. Οι ενστάσεις αυτές μπορούν να αφορούν την ύπαρξη, την κατάταξη ή το ποσό αναγγεληθείσας απαίτησης.
- 9 Κατά το άρθρο 231, παράγραφος 1, του ΕΟ, το δικαστήριο αποφαινεται επί των εγειρόμενων με τις ενστάσεις νομικών ζητημάτων με διάταξη περί διανομής. Εάν η δικαστική εκτίμηση επί των ενστάσεων εξαρτάται από τη διαπίστωση αμφισβητούμενων πραγματικών περιστατικών, η διάταξη περί διανομής καλεί τους ενιστάμενους να ασκήσουν ανακοπή κατά της διανομής.
- 10 Κατά το άρθρο 232 του ΕΟ, αρμόδιο να αποφανθεί επί της ανακοπής κατά της διανομής είναι το δικαστήριο της εκτέλεσης.

Ο AnfO

- 11 Κατά το άρθρο 1 του Anfechtungsordnung [νόμου περί διαρρήξεως δικαιοπραξιών (παυλιανής αγωγής), στο εξής: AnfO], με την παυλιανή αγωγή επιδιώκεται να διασφαλιστεί ότι οι καταδολιευτικές δικαιοπραξίες που αφορούν τα περιουσιακά στοιχεία του οφειλέτη κηρύσσονται ανίσχυρες μόνον έναντι του ασκήσαντος την αγωγή δανειστή. Δικαίωμα διαρρήξεως γεννάται εφόσον από την εκτέλεση σε βάρος της περιουσίας του οφειλέτη δεν ικανοποιήθηκε ή δεν πρόκειται να ικανοποιηθεί ολοσχερώς ο δανειστής, ενώ ενδέχεται να ικανοποιηθεί μέσω της ασκήσεως του δικαιώματος διαρρήξεως.
- 12 Από τα άρθρα 2 και 3 του AnfO προκύπτει ότι η παυλιανή αγωγή μπορεί να ασκηθεί εφόσον διαπιστώνεται καταδολιευτικός σκοπός ή σκοπός διασπαθίσεως της περιουσίας, συμπεριλαμβανομένων των εκποιήσεων εκ χαριστικής αιτίας.
- 13 Κατά το άρθρο 6 του AnfO, η άσκηση της παυλιανής αγωγής δεν εμποδίζεται από την έκδοση εκτελεστού τίτλου σχετικά με την προς διάρρηξη δικαιοπραξία ή από την επιδίωξη της σχετικής απαίτησης στο πλαίσιο αναγκαστικής εκτέλεσης.
- 14 Όπως προκύπτει από το άρθρο 10 του AnfO, η παυλιανή αγωγή μπορεί να ασκηθεί στο πλαίσιο της διαδικασίας διανομής του προϊόντος αναγκαστικού πλειστηριασμού.

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

- 15 Ο E. Casamassima και η Isabel C., κάτοικοι Ρώμης (Ιταλία), συζούσαν μέχρι την άνοιξη του 2014 τουλάχιστον. Κατά τη διάρκεια του έτους 2010 προέβησαν στην αγορά οικίας στο Villach (Αυστρία). Ως κύρια του ακινήτου καταχωρίστηκε στο κτηματολόγιο μόνον η C.

- 16 Στη συνέχεια, ανατέθηκαν εργασίες ανακαίνισης του ακινήτου στους N. Reitbauer κ.λπ. Δεδομένου ότι τα οφειλόμενα για τις εργασίες αυτές ποσά δεν καταβλήθηκαν ολοσχερώς, οι N. Reitbauer κ.λπ. άσκησαν αγωγή αποζημίωσης κατά της C. Πλείονες δικαστικές αποφάσεις, εκ των οποίων η πρώτη –μη οριστική– εκδόθηκε στις αρχές του 2014, δέχτηκαν την αγωγή αυτή.
- 17 Στις 7 Μαΐου 2014, ενώπιον δικαστηρίου της Ρώμης, η C. αναγνώρισε υπέρ του E. Casamassima οφειλή από δάνειο ύψους 349 772,95 ευρώ, το οποίο ανέλαβε την υποχρέωση να αποπληρώσει εντός πέντε ετών υπό όρους συμφωνηθέντες στο πλαίσιο δικαστικού συμβιβασμού. Επιπλέον, η C. ανέλαβε την υποχρέωση να εγγράψει υποθήκη επί του ακινήτου στο Villach για την ασφάλιση της απαίτησης αυτής.
- 18 Με συμβολαιογραφική πράξη της 13ης Ιουνίου 2014, καταρτισθείσα στη Βιέννη (Αυστρία), η C. προέβη σε εκ νέου αναγνώριση της ως άνω οφειλής. Στις 18 Ιουνίου 2014, ενεγράφη στο κτηματολόγιο εμπράγματη ασφάλεια επί του οικείου ακινήτου υπέρ του E. Casamassima.
- 19 Η πρώτη απόφαση υπέρ των N. Reitbauer κ.λπ., εκδοθείσα στις αρχές του 2014 επί της αγωγής αποζημίωσης, κατέστη εκτελεστή μόνον αφότου είχε εγγραφεί η εμπράγματη ασφάλεια υπέρ του E. Casamassima, με αποτέλεσμα τα απορρέοντα από την εκτέλεση της ως άνω απόφασης δικαιώματα εμπράγματης ασφάλειας των N. Reitbauer κ.λπ. επί του ακινήτου της C. να κατατάσσονται μετά από το αντίστοιχο του E. Casamassima.
- 20 Στις 3 Σεπτεμβρίου 2015, το δικαστήριο της Ρώμης επικύρωσε τον δικαστικό συμβιβασμό μεταξύ της C. και του E. Casamassima ως ευρωπαϊκό εκτελεστό τίτλο, σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού (ΕΚ) 805/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 21ης Απριλίου 2004, για τη θέσπιση ευρωπαϊκού εκτελεστού τίτλου για μη αμφισβητούμενες αξιώσεις (ΕΕ 2004, L 143, σ. 15).
- 21 Τον Φεβρουάριο του 2016, ο E. Casamassima ζήτησε από το Bezirksgericht Villach (ειρηνοδικείο Villach, Αυστρία), αιτούν δικαστήριο εν προκειμένω, να διατάξει τον αναγκαστικό πλειστηριασμό του οικείου ακινήτου. Από τη σειρά κατάταξης των πιστωτών στο κτηματολόγιο προκύπτει ότι το πλειστηρίασμα των 280 000 ευρώ, έναντι του οποίου κατακυρώθηκε το ακίνητο το φθινόπωρο του 2016, έπρεπε να καταβληθεί σχεδόν εξ ολοκλήρου στον E. Casamassima βάσει της εμπράγματης ασφάλειας που είχε εγγραφεί υπέρ αυτού στο εν λόγω κτηματολόγιο.
- 22 Προκειμένου να αποτρέψουν την κατά τα ανωτέρω διανομή του πλειστηριάσματος, οι N. Reitbauer κ.λπ. προέβησαν σε σειρά νομικών ενεργειών.
- 23 Συγκεκριμένα, αφενός, τον Ιούνιο του 2016, οι N. Reitbauer κ.λπ. άσκησαν ενώπιον του Landesgericht Klagenfurt (πρωτοδικείου Klagenfurt, Αυστρία) παυλιανή αγωγή κατά του E. Casamassima και της C. Με διάταξη που κατέστη οριστική τον Ιούλιο του 2017, το δικαστήριο αυτό διαπίστωσε ότι δεν είχε διεθνή δικαιοδοσία, καθόσον ο τόπος κατοικίας του E. Casamassima και της C. βρισκόταν εκτός Αυστρίας, και απέρριψε την εν λόγω αγωγή.
- 24 Αφετέρου, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση που διεξήχθη στις 10 Μαΐου 2017 ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σύμφωνα με τα άρθρα 209 έως 212 του ΕΟ, ενόψει της διανομής του προϊόντος του αναγκαστικού πλειστηριασμού μεταξύ διαφόρων πιστωτών, οι N. Reitbauer κ.λπ. προέβησαν ενστάσεις, δυνάμει του άρθρου 213 του ΕΟ, σχετικά με τη διανομή προς όφελος του E. Casamassima.
- 25 Μετά την προβολή των ενστάσεων αυτών, οι N. Reitbauer κ.λπ. άσκησαν ανακοπή κατά της διανομής ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου βάσει του άρθρου 232 του ΕΟ, στο πλαίσιο της οποίας προέβησαν δύο λόγους. Με τον πρώτο λόγο ζητείται να διαπιστωθεί ότι κακώς αποφασίστηκε η καταβολή του πλειστηριάσματος στον E. Casamassima, διότι η απαίτηση του τελευταίου αποσβέσθηκε μέσω συμψηφισμού με αξιώσεις αποζημίωσης της C. έναντι αυτού λόγω της εκ μέρους του ανάθεσης των εργασιών ανακαίνισης στους N. Reitbauer κ.λπ. χωρίς τη συγκατάθεσή της. Ο δεύτερος λόγος, τον

οποίο το αιτούν δικαστήριο εξομοιώνει με παυλιανή αγωγή, αφορά την αναγνώριση χρέους της 13ης Ιουνίου 2014 η οποία, κατά τους N. Reitbauer κ.λπ., καταρτίστηκε με συμβολαιογραφική πράξη με τον μοναδικό σκοπό να προληφθεί η εκ μέρους τους κίνηση διαδικασίας αναγκαστικής εκτέλεσης επί του οικείου ακινήτου.

- 26 Για να δικαιολογηθεί η διεθνής δικαιοδοσία του Bezirksgericht Villach (ειρηνοδικείου Villach) για την εκδίκαση της αγωγής αυτής, οι N. Reitbauer κ.λπ. επικαλέστηκαν το άρθρο 24, σημείο 5, του κανονισμού 1215/2012. Αντιθέτως, ο E. Casamassima προέβαλε ένσταση έλλειψης διεθνούς δικαιοδοσίας του δικαστηρίου αυτού, ισχυριζόμενος ότι η ανακοπή της κύριας δίκης είναι, κατ' ουσίαν, ανάλογη με παυλιανή αγωγή, ως προς την οποία το Δικαστήριο έχει αποφανθεί, με την απόφαση της 26ης Μαρτίου 1992, Reichert και Kockgler (C-261/90, EU:C:1992:149), ότι δεν εμπίπτει σε αυτόν τον κανόνα περί αποκλειστικής διεθνούς δικαιοδοσίας.
- 27 Το αιτούν δικαστήριο διευκρινίζει ότι, σύμφωνα με το αυστριακό δίκαιο, στο πλαίσιο της επ' ακροατηρίου συζήτησης σχετικά με τη διανομή του προϊόντος δικαστικού πλειστηριασμού, εφόσον προβληθούν ενστάσεις κατά το άρθρο 213 ΕΟ, μπορεί να διακριβωθεί η ύπαρξη και η σειρά προτεραιότητας των απαιτήσεων. Εάν η δικαστική εκτίμηση των ενστάσεων εξαρτάται από τη διαπίστωση αμφισβητούμενων πραγματικών περιστατικών, οι μετέχοντες καλούνται να ασκήσουν εντός ενός μηνός χωριστό ένδικο βοήθημα, δηλαδή ανακοπή κατά της διανομής.
- 28 Η ανακοπή αυτή αναστέλλει την εκτέλεση της απόφασης που διατάσσει τη διανομή, κατά το μέρος που αφορά το επίμαχο μερίδιο.
- 29 Κατά το αιτούν δικαστήριο, η ανακοπή κατά της διανομής παρέχει ιδίως τη δυνατότητα να ελεγχθεί αν μπορεί να πραγματοποιηθεί αναγκαστική εκτέλεση με βάση ορισμένη εμπράγματη ασφάλεια, πράγμα το οποίο ζητούν από το δικαστήριο οι N. Reitbauer κ.λπ. με τον δεύτερο λόγο της ανακοπής τους. Το εν λόγω δικαστήριο εκτιμά ότι η δυνατότητα αυτή προσδίδει τον χαρακτήρα παυλιανής αγωγής στην ανακοπή κατά της διανομής.
- 30 Όσον αφορά τη διεθνή δικαιοδοσία για την εκδίκαση ανακοπής κατά της διανομής, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται κατά πόσον οι κανόνες περί διεθνούς δικαιοδοσίας πρέπει να εξετάζονται υπό το πρίσμα μιας τέτοιας ανακοπής θεωρούμενης κατά τρόπο συνολικό και αφηρημένο ή υπό το πρίσμα κάθε λόγου ανακοπής που προβάλλεται σε συγκεκριμένη υπόθεση.
- 31 Κατά το δικαστήριο αυτό, οι ιδιαιτερότητες της εν λόγω διαδικασίας, θεωρούμενες στο σύνολό τους, καταδεικνύουν την ύπαρξη στενής σχέσης με το δικαστήριο του τόπου της αναγκαστικής εκτέλεσης ή της τοποθεσίας του εμπραγμάτως ασφαλισθέντος ακινήτου.
- 32 Ως εκ τούτου, όσον αφορά τους κανόνες αποκλειστικής διεθνούς δικαιοδοσίας υπέρ των δικαστηρίων του κράτους μέλους του τόπου εκτέλεσης, οι οποίοι προβλέπονται στο άρθρο 24, σημείο 5, του κανονισμού 1215/2012, το εθνικό δικαστήριο διαπιστώνει ότι, σύμφωνα με τον ΕΟ, η ανακοπή κατά της διανομής εμπίπτει στην αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία του δικαστηρίου της εκτέλεσης. Μολονότι, βεβαίως, η ανακοπή του άρθρου 232 του ΕΟ δεν αποσκοπεί κυρίως στην άμυνα κατά της αναγκαστικής εκτέλεσης, δεδομένου ότι ο οφειλέτης έχει ήδη απολέσει την κυριότητα επί του ακινήτου κατά τον χρόνο διεξαγωγής του δικαστικού πλειστηριασμού, ωστόσο στη θέση του ακινήτου περιέρχεται πλέον το σχετικό πλειστηρίασμα, με αποτέλεσμα η διανομή του από το δικαστήριο να εμπίπτει επίσης στις επιφορτισμένες με την αναγκαστική εκτέλεση αρχές.
- 33 Όσον αφορά τους κανόνες αποκλειστικής διεθνούς δικαιοδοσίας υπέρ των δικαστηρίων του κράτους μέλους της τοποθεσίας του ακινήτου, οι οποίοι προβλέπονται στο άρθρο 24, σημείο 1, του κανονισμού 1215/2012, το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι η ανακοπή κατά της διανομής εμπίπτει επίσης στο πεδίο εφαρμογής της εν λόγω διάταξης, δεδομένου ότι η ανακοπή αυτή αποτελεί στάδιο για την

κίνηση της διαδικασίας άσκησης του δικαιώματος εμπράγματης ασφάλειας, η οποία ολοκληρώνεται με τη διανομή του πλειστηριάσματος από την αναγκαστική εκτέλεση κατά του αντικειμένου της εμπράγματης ασφάλειας.

34 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Bezirksgericht Villach (ειρηνοδικείο Villach) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Πρέπει το άρθρο 24, σημείο 5, του [κανονισμού 1215/2012] να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η ανακοπή [κατά της διανομής] η οποία ασκείται βάσει του άρθρου 232 του ΕΟ, σε περίπτωση διαφωνίας σχετικά με τη διανομή του προϊόντος δικαστικού πλειστηριασμού, εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της ανωτέρω διατάξεως,

ακόμη δε και στην περίπτωση κατά την οποία η ανακοπή που ασκήθηκε από εμπραγμάτως ασφαλισμένο δανειστή κατά έτερου εμπραγμάτως ασφαλισμένου δανειστή

- α) στηρίζεται [στον λόγο] ότι η εμπραγμάτως ασφαλισμένη δανειακή απαίτηση του εν λόγω δεύτερου δανειστή αποσβέσθηκε λόγω ανταπαιτήσεως του οφειλέτη για την καταβολή αποζημιώσεως, και
- β) επιπλέον στηρίζεται –όπως η παυλιανή αγωγή– [στον λόγο] ότι η σύσταση της εμπράγματης ασφάλειας για την εν λόγω δανειακή απαίτηση είναι ανίσχυρη λόγω ευνοϊκής μεταχειρίσεως του ανωτέρω δεύτερου δανειστή;

2) Πρέπει το άρθρο 24, σημείο 1, του [κανονισμού 1215/2012] να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η ανακοπή [κατά της διανομής] η οποία ασκείται βάσει του άρθρου 232 του ΕΟ, σε περίπτωση διαφωνίας σχετικά με τη διανομή του προϊόντος δικαστικού πλειστηριασμού, εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της ανωτέρω διατάξεως,

ακόμη δε και στην περίπτωση κατά την οποία η ανακοπή που ασκήθηκε από εμπραγμάτως ασφαλισμένο δανειστή κατά έτερου εμπραγμάτως ασφαλισμένου δανειστή

- α) στηρίζεται [στον λόγο] ότι η εμπραγμάτως ασφαλισμένη δανειακή απαίτηση του εν λόγω δεύτερου δανειστή αποσβέσθηκε λόγω ανταπαιτήσεως του οφειλέτη για την καταβολή αποζημιώσεως, και
- β) επιπλέον στηρίζεται –όπως η παυλιανή αγωγή– [στον λόγο] ότι η σύσταση της εμπράγματης ασφάλειας για την εν λόγω δανειακή απαίτηση είναι ανίσχυρη λόγω ευνοϊκής μεταχειρίσεως του ανωτέρω δεύτερου δανειστή;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

35 Με τα δύο προδικαστικά ερωτήματα, τα οποία πρέπει να εξεταστούν από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατ' ουσίαν να διευκρινιστεί αν το άρθρο 24, σημεία 1 και 5, του κανονισμού 1215/2012 έχει την έννοια ότι η ανακοπή την οποία ασκεί πιστωτής κατά της διανομής του προϊόντος δικαστικού πλειστηριασμού ακινήτου και με την οποία ζητείται να διαπιστωθεί, αφενός, η απόσβεση ορισμένης ανταπαιτήσεως μέσω συμψηφισμού και, αφετέρου, η αδυναμία πραγματοποίησης αναγκαστικής εκτέλεσης με βάση την εμπράγματη ασφάλεια που έχει συσταθεί για την ασφάλιση της τελευταίας αυτής απαίτησης εμπίπτει στην αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία των δικαστηρίων του κράτους μέλους της τοποθεσίας του ακινήτου ή των δικαστηρίων του τόπου της αναγκαστικής εκτέλεσης.

36 Προκαταρκτικώς, υπενθυμίζεται ότι, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία, στο μέτρο που ο κανονισμός 1215/2012 καταργεί και αντικαθιστά τον κανονισμό 44/2001, ο οποίος, με τη σειρά του, αντικαθιστά τη Σύμβαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, όπως τροποποιήθηκε με τις διαδοχικές συμβάσεις για την προσχώρηση των νέων κρατών μελών στη Σύμβαση αυτή, η διατυπωθείσα από το Δικαστήριο ερμηνεία των διατάξεων των τελευταίων αυτών νομοθετημάτων ισχύει και για τον κανονισμό

1215/2012, εφόσον οι διατάξεις αυτές μπορούν να χαρακτηριστούν ως «ισοδύναμες» (πρβλ. αποφάσεις της 31ης Μαΐου 2018, Notartová, C-306/17, EU:C:2018:360, σκέψη 18, της 15ης Νοεμβρίου 2018, Kuhn, C-308/17, EU:C:2018:911, σκέψη 31, και της 28ης Φεβρουαρίου 2019, Gradenštvo Korana, C-579/17, EU:C:2019:162, σκέψη 45 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 37 Το σύστημα κοινών κανόνων διεθνούς δικαιοδοσίας που θεσπίζονται στο κεφάλαιο II του κανονισμού 1215/2012 στηρίζεται στον γενικό κανόνα του άρθρου 4, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, κατά τον οποίο τα πρόσωπα που έχουν την κατοικία τους εντός κράτους μέλους ενάγονται ενώπιον των δικαστηρίων του κράτους αυτού, ανεξαρτήτως της ιθαγένειάς τους.
- 38 Μόνον κατά παρέκκλιση από αυτόν τον γενικό κανόνα περί διεθνούς δικαιοδοσίας των δικαστηρίων της κατοικίας του εναγομένου προβλέπει το άρθρο 24 του κανονισμού 1215/2012 κανόνες περί αποκλειστικής διεθνούς δικαιοδοσίας, ιδίως σχετικά με εμπράγματα δικαιώματα επί ακινήτων και με την εκτέλεση αποφάσεων. Κατά συνέπεια, οι ειδικοί αυτοί κανόνες διεθνούς δικαιοδοσίας θα πρέπει να ερμηνεύονται στενά.
- 39 Από την αίτηση προδικαστικής απόφασης προκύπτει ότι, σύμφωνα με τους σχετικούς κανόνες του ΕΟ, μετά τη διαδικασία δικαστικού πλειστηριασμού ακινήτου, η διανομή του προϊόντος της αναγκαστικής εκτέλεσης αποφασίζεται κατά τη διάρκεια επ' ακροατηρίου συζήτησης, διεξαγόμενης ενώπιον του δικαστηρίου της εκτέλεσης. Στο πλαίσιο αυτό, αν προβληθούν ενστάσεις κατά του δικαιώματος συμμετοχής ορισμένου πιστωτή στη διαδικασία, ο δικαστής καλείται να προβεί σε έλεγχο, ιδίως όσον αφορά την ύπαρξη ή τη σειρά κατάταξης των απαιτήσεων. Σε περίπτωση που η απόφαση επί των ενστάσεων εξαρτάται από τη διαπίστωση αμφισβητούμενων πραγματικών περιστατικών, οι μετέχοντες καλούνται να ασκήσουν ανακοπή κατά της διανομής.
- 40 Εν προκειμένω, προς στήριξη της ανακοπής τους κατά της διανομής στην κύρια δίκη, οι N. Reitbauer κ.λπ. επικαλέστηκαν, αφενός, την μέσω συμψηφισμού απόσβεση της απαίτησης του E. Casamassima και, αφετέρου, την αδυναμία πραγματοποίησης αναγκαστικής εκτέλεσης με βάση την εμπράγματη ασφάλεια που είχε συσταθεί για την ασφάλιση της εν λόγω απαίτησης, με τον τελευταίο αυτό λόγο ανακοπής να χαρακτηρίζεται από το αιτούν δικαστήριο ως παυλιανή αγωγή.
- 41 Μολονότι είναι αναμφισβήτητο ότι η ανακοπή κατά της διανομής, εξεταζόμενη στο σύνολό της, συνδέεται με τη διαδικασία αναγκαστικού πλειστηριασμού ακινήτου, εντούτοις γεγονός παραμένει, όπως προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας που διαβιβάσθηκε στο Δικαστήριο, ότι οι λόγοι που προβάλλονται στο πλαίσιο τέτοιας ανακοπής μπορεί να είναι πολύ διαφορετικοί ως προς το περιεχόμενό τους και, ως εκ τούτου, να έχουν διαφορετική νομική φύση, οπότε ο βαθμός συνάφειάς τους με την αναγκαστική εκτέλεση ή με τα εμπράγματα δικαιώματα επί ακινήτων ενδέχεται να ποικίλλει σημαντικά.
- 42 Ως εκ τούτου, η συνολική εξέταση της ανακοπής κατά της διανομής για τον σκοπό του προσδιορισμού των εφαρμοστέων στην ανακοπή αυτή κανόνων διεθνούς δικαιοδοσίας αντιβαίνει, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας με τα σημεία 35, 38 και 48 των προτάσεών του, στη στενή ερμηνεία των κανόνων αποκλειστικής διεθνούς δικαιοδοσίας που προβλέπονται στο άρθρο 24, σημεία 1 και 5, του κανονισμού 1215/2012, ερμηνεία επιβαλλόμενη από τη φύση των εν λόγω διατάξεων ως διατάξεων που εισάγουν παρέκκλιση.
- 43 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, πρέπει να εξεταστεί κατά πόσον, αφενός, το άρθρο 24, σημείο 1, του κανονισμού 1215/2012 και, αφετέρου, το άρθρο 24, σημείο 5, του ίδιου αυτού κανονισμού καθιστούν δυνατό τον προσδιορισμό του δικαστηρίου που έχει διεθνή δικαιοδοσία να αποφανθεί επί καθενός εκ των λόγων ανακοπής που προβάλλουν οι N. Reitbauer κ.λπ.

Επί του άρθρου 24, σημείο 1, του κανονισμού 1215/2012

- 44 Όσον αφορά τη διεθνή δικαιοδοσία των δικαστηρίων του κράτους της τοποθεσίας του ακινήτου, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 24, σημείο 1, του κανονισμού 1215/2012, το Δικαστήριο έχει επανειλημμένα αποφανθεί ότι η εν λόγω αποκλειστική διεθνής δικαιοδοσία δεν καταλαμβάνει όλες τις αγωγές που αφορούν εμπράγματα δικαιώματα επί ακινήτων, αλλά μόνον εκείνες οι οποίες δεν εμπίπτουν απλώς στο πεδίο εφαρμογής της του κανονισμού 1215/2012, αλλά ανήκουν επίσης στην κατηγορία των αγωγών με τις οποίες επιδιώκεται, αφενός, ο καθορισμός της εκτάσεως, του είδους, της κυριότητας και της νομής ή της κατοχής ενός ακινήτου ή της υπάρξεως άλλων εμπραγμάτων δικαιωμάτων επί των ακινήτων αυτών και, αφετέρου, η εξασφάλιση στους δικαιούχους της προστασίας των προνομίων που συνδέονται με το δικαίωμά τους (αποφάσεις της 3ης Απριλίου 2014, Weber, C-438/12, EU:C:2014:212, σκέψη 42, της 17ης Δεκεμβρίου 2015, Komu κ.λπ., C-605/14, EU:C:2015:833, σκέψη 26, καθώς και της 16ης Νοεμβρίου 2016, Schmidt, C-417/15, EU:C:2016:881, σκέψη 30).
- 45 Επομένως, δεν αρκεί η αγωγή ή το ένδικο βοήθημα να αφορά, απλώς, εμπράγματο δικαίωμα επί ακινήτου ή να έχει σχέση με ακίνητο προκειμένου να θεμελιωθεί η διεθνής δικαιοδοσία του δικαστηρίου του κράτους μέλους τοποθεσίας του ακινήτου. Αντιθέτως, η αγωγή ή το ένδικο βοήθημα πρέπει να στηρίζεται σε εμπράγματο και όχι σε ενοχικό δικαίωμα (απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 2016, Schmidt, C-417/15, EU:C:2016:881, σκέψη 34).
- 46 Όσον αφορά, πρώτον, τον λόγο ανακοπής με τον οποίο ζητείται να διαπιστωθεί η μέσω συμψηφισμού απόσβεση της απαίτησης του E. Casamassima, επισημαίνεται ότι, με το αίτημα αυτό, οι N. Reitbauer κ.λπ. αμφισβητούν, κατ' ουσίαν, την ύπαρξη της απαίτησης που τους αντιτάχθηκε στο πλαίσιο της διανομής του προϊόντος του δικαστικού πλειστηριασμού.
- 47 Μολονότι αληθεύει ότι η ύπαρξη της απαίτησης χρησίμευσε ως βάση για τη σύσταση της εμπράγματης ασφάλειας και την επακόλουθη εκτέλεση, εντούτοις η εν λόγω ένσταση συμψηφισμού δεν στηρίζεται σε εμπράγματο δικαίωμα. Επομένως, το ζήτημα αν η απαίτηση του E. Casamassima κατά της οφειλέτριάς του αποσβέστηκε μέσω συμψηφισμού δεν συνδέεται με τους λόγους που καθιστούν δυνατή την απονομή αποκλειστικής διεθνούς δικαιοδοσίας στα δικαστήρια τοποθεσίας του ακινήτου, δηλαδή με την ανάγκη διενέργειας ελέγχων, ερευνών και αυτοψίας (πρβλ. απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 2015, Komu κ.λπ., C-605/14, EU:C:2015:833, σκέψη 31 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 48 Όσον αφορά, δεύτερον, τον λόγο ανακοπής με τον οποίο οι N. Reitbauer κ.λπ. αμφισβητούν την ισχύ της από 13 Ιουνίου 2014 συμβολαιογραφικής πράξης αναγνώρισης χρέους της C. έναντι του E. Casamassima, βάσει της οποίας πραγματοποιήθηκε η αναγκαστική εκτέλεση, και ζητούν να διαπιστωθεί ότι η πράξη αυτή δεν μπορεί να τους αντιταχθεί, πρέπει να σημειωθεί ότι η εξέταση της επιχειρηματολογίας αυτής δεν απαιτεί την εκτίμηση πραγματικών περιστατικών ούτε την εφαρμογή των κανόνων και συναλλακτικών ηθών του τόπου όπου βρίσκεται το ακίνητο που μπορούν να δικαιολογήσουν τη διεθνή δικαιοδοσία του δικαστηρίου του κράτους της τοποθεσίας του ακινήτου (απόφαση της 10ης Ιανουαρίου 1990, Reichert και Kockgler, C-115/88, EU:C:1990:3, σκέψη 12).
- 49 Πράγματι, ένας τέτοιος λόγος ανακοπής, ο οποίος εξομοιώνεται από το αιτούν δικαστήριο με παυλιανή αγωγή, θεμελιώνεται στο ενοχικό δικαίωμα του δανειστή, το οποίο αποτελεί προσωπικό δικαίωμα έναντι του οφειλέτη του, και έχει ως αντικείμενο την προστασία του δικαιώματος του δανειστή να στραφεί κατά της περιουσίας του οφειλέτη (απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2018, Feniks, C-337/17, EU:C:2018:805, σκέψη 40).
- 50 Κατά συνέπεια, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 58 των προτάσεών του, η εξέταση του ζητήματος αν πληρούνται οι προϋποθέσεις μιας τέτοιας ανακοπής δεν προϋποθέτει εκτίμηση αυστηρά συνδεδεμένη με την τοποθεσία του ακινήτου, ώστε να μπορεί να δικαιολογηθεί η αποκλειστική διεθνής δικαιοδοσία των δικαστηρίων του κράτους μέλους τοποθεσίας του ακινήτου.

Επί του άρθρου 24, σημείο 5, του κανονισμού 1215/2012

- 51 Προκαταρκτικώς, υπενθυμίζεται ότι, σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, σε δίκες που έχουν ως αντικείμενο την αναγκαστική εκτέλεση αποφάσεων, αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία έχουν τα δικαστήρια του κράτους μέλους εκτέλεσης της απόφασης, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η κατοικία των διαδίκων.
- 52 Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 24, σημείο 5, του κανονισμού 1215/2012 τα ένδικα βοηθήματα που αποβλέπουν στην επίλυση αμφισβητήσεως σχετικής με τη χρήση βίας, τη λήψη συντηρητικών μέτρων ή την αποστέρηση κινητών και ακινήτων προκειμένου να εξασφαλιστεί η εφαρμογή των αποφάσεων και των πράξεων (πρβλ. απόφαση της 26ης Μαρτίου 1992, Reichert και Kockler, C-261/90, EU:C:1992:149, σκέψη 28).
- 53 Όσον αφορά, πρώτον, τον λόγο ανακοπής που προβάλλουν ο Reitebauer κ.λπ. προκειμένου να διαπιστωθεί η μέσω συμψηφισμού απόσβεση της απαίτησης του E. Casamassima, επισημαίνεται ότι η εξέταση της ουσίας ενός τέτοιου αιτήματος αφίσταται των ζητημάτων που αφορούν τη διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης ως τέτοια.
- 54 Όπως όμως προκύπτει από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η ειδική σχέση που απαιτείται κατά το άρθρο 16, παράγραφος 5, της Σύμβασης της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, όπως τροποποιήθηκε με τις διαδοχικές συμβάσεις για την προσχώρηση των νέων κρατών μελών στη Σύμβαση αυτή, οι διατάξεις της οποίας επαναλαμβάνονται στο άρθρο 24, σημείο 5, του κανονισμού 1215/2012, συνεπάγεται ότι ο διάδικος δεν μπορεί να επικαλεστεί τη διεθνή δικαιοδοσία που αναγνωρίζει η διάταξη αυτή στα δικαστήρια του τόπου εκτελέσεως, για να φέρει δι' ενστάσεως ενώπιον των δικαστηρίων αυτών διαφορά που υπάγεται στη διεθνή δικαιοδοσία των δικαστηρίων άλλου κράτους μέλους (πρβλ. απόφαση της 4ης Ιουλίου 1985, AS-Autoteile Service, 220/84, EU:C:1985:302, σκέψη 17).
- 55 Όσον αφορά, δεύτερον, τον λόγο ανακοπής που εξομοιώνεται από το αιτούν δικαστήριο με παυλιανή αγωγή, πρέπει να επισημανθεί ότι, με τον λόγο αυτό, οι N. Reitbauer κ.λπ. δεν αμφισβητούν τις ίδιες τις πράξεις των επιφορτισμένων με την αναγκαστική εκτέλεση αρχών, οπότε η ανακοπή αυτή δεν έχει τον απαιτούμενο βαθμό συνάφειας με την επίμαχη εκτέλεση ώστε να δικαιολογηθεί η εφαρμογή του κανόνα περί αποκλειστικής διεθνούς δικαιοδοσίας του άρθρου 24, σημείο 5, του κανονισμού 1215/2012.
- 56 Παρά ταύτα, και προκειμένου να παρασχεθούν στο αιτούν δικαστήριο όλα τα χρήσιμα στοιχεία για την επίλυση της ενώπιόν του εκκρεμούς διαφοράς, θα πρέπει –όπως το έπραξε και ο γενικός εισαγγελέας– να εξεταστεί το ζήτημα μήπως το άρθρο 7, σημείο 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1215/2012 συνιστά νομική βάση για τη θεμελίωση διεθνούς δικαιοδοσίας του εν λόγω δικαστηρίου όσον αφορά την παυλιανή αγωγή.
- 57 Κατά τη διάταξη αυτή, ως προς διαφορές εκ συμβάσεως, το πρόσωπο που έχει την κατοικία του σε κράτος μέλος μπορεί να εναχθεί σε άλλο κράτος μέλος, ενώπιον του δικαστηρίου του τόπου όπου εκπληρώθηκε ή οφείλει να εκπληρωθεί η επίδικη παροχή.
- 58 Συναφώς, το Δικαστήριο έχει αποφανθεί ότι η παυλιανή αγωγή, εφόσον ασκείται βάσει απαιτήσεων που γεννήθηκαν από υποχρεώσεις αναληφθείσες με τη σύναψη σύμβασης, αποτελεί αγωγή «εκ συμβάσεως», κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1215/2012 (απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2018, Feniks, C-337/17, EU:C:2018:805, σκέψη 44).
- 59 Εν προκειμένω, όπως υποστήριξαν, κατ' ουσίαν, οι N. Reitbauer κ.λπ. και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, δεδομένου ότι ο δεύτερος λόγος της ανακοπής, ο οποίος εξομοιώνεται από το αιτούν δικαστήριο με παυλιανή αγωγή, προβάλλεται προκειμένου να διαπιστωθεί ότι δεν μπορεί να αντιταχθεί έναντι των N. Reitbauer κ.λπ. η εμπράγματη ασφάλεια που συνέστησε υπέρ του

E. Casamassima η C., κοινή οφειλέτρια συνδεδεμένη συμβατικώς με καθέναν εκ των ως άνω πιστωτών, η δωσιδικία της κατοικίας του εναγομένου μπορεί να συμπληρωθεί από τη δωσιδικία που προβλέπει το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1215/2012.

- 60 Δεδομένης της συμβατικής προέλευσης των σχέσεων μεταξύ των πιστωτών και της C., η κατά τα ανωτέρω οριζόμενη δωσιδικία ικανοποιεί τόσο την απαίτηση περί ασφάλειας δικαίου και προβλεψιμότητας όσο και τον σκοπό της ορθής απονομής της δικαιοσύνης.
- 61 Συνεπώς, οι δανειστές που έχουν αξιώσεις από σύμβαση δικαιούνται να ασκήσουν παυλιανή αγωγή ενώπιον του δικαστηρίου «του τόπου όπου εκπληρώθηκε ή οφείλει να εκπληρωθεί η επίδικη παροχή», καθόσον η δωσιδικία αυτή προβλέπεται στο άρθρο 7, σημείο 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1215/2012. Εν προκειμένω, με τον δεύτερο λόγο της ανακοπής, οι N. Reitbauer κ.λπ. αποσκοπούν στη διαφύλαξη των συμφερόντων τους στο πλαίσιο εκτέλεσης των υποχρεώσεων που απορρέουν από τις συμβάσεις εργασιών ανακαίνισης που συνήψαν με την C. Επομένως, ο «τόπος όπου εκπληρώθηκε ή οφείλει να εκπληρωθεί η επίδικη παροχή» είναι, σύμφωνα με το άρθρο 7, σημείο 1, στοιχείο β', του κανονισμού, ο τόπος στον οποίο πραγματοποιήθηκαν, δυνάμει των σχετικών συμβάσεων, οι εν λόγω εργασίες ανακαίνισης, ήτοι η Αυστρία.
- 62 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, η απάντηση που πρέπει να δοθεί στα προδικαστικά ερωτήματα είναι ότι το άρθρο 24, σημεία 1 και 5, του κανονισμού 1215/2012 έχει την έννοια ότι η ανακοπή την οποία ασκεί πιστωτής κατά της διανομής του προϊόντος δικαστικού πλειστηριασμού ακινήτου και με την οποία ζητείται να διαπιστωθεί, αφενός, η απόσβεση ορισμένης ανταπαίτησης μέσω συμψηφισμού και, αφετέρου, η αδυναμία πραγματοποίησης αναγκαστικής εκτέλεσης με βάση την εμπράγματη ασφάλεια που έχει συσταθεί για την ασφάλιση της τελευταίας αυτής απαίτησης δεν εμπίπτει στην αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία των δικαστηρίων του κράτους μέλους της τοποθεσίας του ακινήτου ή των δικαστηρίων του τόπου της αναγκαστικής εκτέλεσης.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 63 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφαινεται:

Το άρθρο 24, σημεία 1 και 5, του κανονισμού (ΕΕ) 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, έχει την έννοια ότι η ανακοπή την οποία ασκεί πιστωτής κατά της διανομής του προϊόντος δικαστικού πλειστηριασμού ακινήτου και με την οποία ζητείται να διαπιστωθεί, αφενός, η απόσβεση ορισμένης ανταπαίτησης μέσω συμψηφισμού και, αφετέρου, η αδυναμία πραγματοποίησης αναγκαστικής εκτέλεσης με βάση την εμπράγματη ασφάλεια που έχει συσταθεί για την ασφάλιση της τελευταίας αυτής απαίτησης δεν εμπίπτει στην αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία των δικαστηρίων του κράτους μέλους της τοποθεσίας του ακινήτου ή των δικαστηρίων του τόπου της αναγκαστικής εκτέλεσης.

(υπογραφές)